

РЕШЕНИЕ

№ 4388

гр. София, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3370** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на П. П. П., чрез адв. З., срещу решение от 11.01.2023 г. по НАХД № 1959/2022 г. на Софийския районен съд, НО, 107 - ми състав. С решението съдът е потвърдил наказателно постановление № 21-4332-026291/20.12.2021 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с което на касатора са наложени административни наказания, както следва: 1. на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от Закона за движение по пътищата е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3000 лева и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 2 месеца за нарушение на чл. 104б, т.2 от ЗДвП; 2. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. второ от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба се твърди, че оспореното решение е неправилно. Навеждат се подробни съображения, че вмененото нарушение не е доказано от обективна и субективна страна. Конкретно се сочи, че фактическото описание на нарушението в АУАН е твърде общо и не установява вярно и в пълнота релевантни за случая факти. Навеждат се идентични с изложените в жалбата до СРС твърдения, че в случая

пътната настилка е била заледена и непочистена от мокри листа и други материали, а касаторът е навлязъл в кръстовището с по-висока скорост, което е довело до подхлъзване/поднасяне на автомобила, който е със задно предаване. Иска се отмяна на решението на СРС и НП.

В съдебното заседание касаторът - П. П., чрез адв. З., поддържа жалбата с релевираните в нея доводи и претендира разноски.

Ответникът не взема участие в процеса и не изразява становище по основателността на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, Х. касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора. Според установеното от СРС на 09.12.2021 г., около 10.16 часа, в [населено място], по [улица]с посока от ул. Х. К." към [улица]П. П. П. управлявал лек автомобил „М. Е 200“ с рег. [рег.номер на МПС] . По същото време св. С. К. и колегата му, служители на ОПП-СДВР, изпълнявали служебните си задължения, като били спрели за полицейска проверка водач на друго МПС. Свидетелят К. възприел как водачът на л.а. „М.“, извършва действия с органите на управление на автомобила, с които извежда управляваното от него МПС от контрол, слизайки от надлеза на Бакърена фабрика. На кръстовището на [улица]и [улица]водачът П. предприел маневра ляв завой, при която се завъртял вляво и вдясно в кръстовището, след което още 20-30 метра след кръстовището водачът не могъл да установи контрол над автомобила. Пътната настилка била суха, като в кръстовището нямало окапали листа от дърветата.

П. бил спрял за извършване на проверка от полицейските служители. В хода на проверката П. не представил контролен талон към СУМПС.

За констатираното свидетелят К. съставил на П. П. АУАН № 220640/09.12.2021 г. затова, че не използва пътя по предназначение и с действията си създава опасност и пречка за останалите участници в движението; не представя контролен талон към СУМПС. В АУАН като нарушени са посочени разпоредбите на чл. 104б, т. 2 ЗДвП и на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП. П. подписал съставения акт, като посочил, че няма възражения. В депозирано на 13.12.2021 г. писмено възражение последният изложил доводи, че е влязъл в завоя със съобразена скорост, но поради хлъзгав път колата му се е подхлъзнала. Въз основа на акта било издадено и оспореното НП.

Въз основа на приетите по делото писмени и гласни доказателства СРС е приел, че касаторът е извършил вмененото му нарушение и е потвърдил оспореното НП.

Настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, постановено в съответствие с материалния закон и доказателствения материал по делото.

Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, правилно е

приел, че при установената фактическа обстановка е налице визираното административно нарушение, за което е санкциониран касаторът. НП е законосъобразно издадено и правилно е потвърдено по изложените от СРС мотиви. Въззивният съд се е произнесъл въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички релевантни обстоятелства съгласно чл.14, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН, които е установил с редовно събрани съгласно чл. 107, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН допустими доказателствени средства по чл. 105, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН (писмени по чл.127 НПК вр. чл.84 ЗАНН), подложени на проверка по чл.107, ал. 5 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Решил е спора въз основа на надлежна доказателствена съвкупност, без при формирането и преценката ѝ да са допуснати съществени процесуални нарушения. Още повече, че според разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, е за жалбоподателя. Това нормативно установено положение има за последица разместването на доказателствената тежест в процеса, при което нарушителят е този, който чрез пълно и главно доказване следва да опровергае съдържащите се в АУАН констатации, свързани с нарушението. Касаторът не е ангажирал доказателства, които да оборят правните изводи на първоинстанционния съд, а в касационната жалба са изложени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито на направените изводи.

С разпоредбата на чл.104б, т. 2 от ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Ползването на пътищата по неразрешен начин следва да бъде целенасочено, да е желано от дееца, което означава, че от субективна страна е необходимо нарушението по посочения текст да бъде извършено при пряк умисъл като форма на вината - чл.11, ал. 2, пр. 1 от НК във вр. с чл.11 от ЗАНН.

За нарушението по чл.104б, т. 2 от ЗДвП е предвиден конкретен състав на административнонаказателна отговорност в чл. 175а, ал.1 от ЗДвП, а именно: наказват се с лишаване от право да управляват МПС за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водачи, които използват пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Както в АУАН, така и в НП е възприета специфична цел – извеждане на автомобила извън контрол със завъртането му в ляво и дясно няколко пъти. Правилно съдът е констатирал, че няма легална дефиниция за използване на пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В конкретния случай се установява, че управляваният от касатора автомобил неколkokратно е изменил посоката си на движение, завъртайки се няколко пъти наляво и надясно. Свидетелят К. е категоричен, че автомобилът е дрифтيل навлизайки в завоя, след което водачът не можел да го успокои, като се е чувало свиренето на гуми. Правилно съдът е дал вяра на показанията на този свидетел, за които (посочи се по – горе) няма данни да са повлияни от странични обстоятелства. Тези показания в една част се потвърждават и от показанията на свидетелят С. П. – брат на касатора, с които се установява, че касаторът е управлявал автомобила и че същият е поднесъл няколко пъти.

Неоснователни са и възраженията на касатора за наличие на други фактори, които

биха могли да бъдат причина за поведението на превозното средство на пътя. Наличието на паднали листа или специфични атмосферни условия поради конкретен сезон, на което се позовава, би било индичия водачът да управлява автомобила със завишено внимание и съобразено с пътните условия и обстановка, включително и съобразена скорост при предприемане на завой.

Действията по навлизане в завоя с висока скорост, завъртане на автомобила в ляво и дясно обективират умисъла за извършване на нарушението, поради което правилно районният съд е приел, че нарушението е осъществено от обективна и субективна страна.

Правилно е санкциониран водачът на л. а. с предвидените за това нарушение кумулативно наказания във фиксирания от закона размер съгласно санкционната разпоредба на чл. 175а, ал. 1, пр. 3 ЗДвП – глоба в размер на 3 000 лева и лишаване от правоуправление на МПС за срок от 12 месеца.

Досежно нарушението на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, с оглед презумпцията на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, съдът намира, че нарушението е доказано от обективна и субективна страна, доколкото при извършената му проверка касаторът не е носел в себе си и не е представил на контролните органи контролен талон към СУМПС. Правилно е приложена и санкционната разпоредба на чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, като е наложена санкция в предвидения от закона размер от 10 лв.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав счита, че от страна на въззивната инстанция е извършено пълно и всестранно установяване на фактическата обстановка и в съответствие с това правилно е приложен материалният закон, поради което оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 11.01.2023 г., постановено по НАХД № 1959/2022 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 107 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.